

מסורת הש"ם

6) ב"מ י"ז פ"ג: (ז) נלקמן ט.

א) קדושין מז: (ו)ס' אלה רבנן

לקמן ע"י ב"מ ט: ב"ב ז'

ד) תוספתא טהרות פ"ט ה"ט

ז) (ב"ב כג.), כלש פסיה מ"ד

שבת כ"ז זח: (ז) הו"ה יז: קדושין

טו., (ז) ז"ל קודם לעומר או קודם

לשמי הלחם א"פ"ט כ"ו, י"ג

והתקין קיים דלע"פ שטעם כ"ו.

י"ג, (ז) ז"ל מ"ה א"ס פחת כ"ט

ויכח וספ"ד, י"ק, (י) שאורש ש"ס

ל"ד די כ"ו, (ק) ב"ק ז' ונ"י ב"ה ז.

ל) ז"ל מדי דהוא חבל ונצט"ק שפ

טורז, שסכסרס ונצט"ק השהה

טומאה ככל חוקש שגרי"ז שו"י

כ"פ"י קדושין, י"ק, (ח) ז"ל שטר

שמן מרודה, י"ג

תורה אור השלם

1. וְכִי תִשָּׁשׁ עַד לַלֵּבָב אֵין רַב וְכִי תִגְשֶׁשׁ פֶּסַח וְחֹלָה אֵין רַב הַקְרִיבָהּ אֶל הַמִּזְבֵּחַ

וְהָרָקָא אֵין הָרָשָׁא פֶּדֶי אִמְרֵי הַצְּבָאוֹת

הנהרות הב"ה

6) רש"י לנחמן וכו' בית

רק עומר שריטה: (ז) ד"ה

השמה גמי תחסי:

גילוי הש"ם

תוס' ד"ה רבצל וכו' אלא

לפי ששבר תורה

החריטה: ט"ן מנות ל"ה

ע"פ חזק' ד"ה ומתחביר ויחמא

דף ע"ט חזק' ד"ה נקח: ב"א"י

ושבטת דלא חשיב עיבור.

לחמיה ל' דמאי אונאה אלא

מזו נבל כפיפה דלא נבל

טומאה מין דהיה מחלה נלי:

מוכס רש"י

עומר מתירן: קס"ד גידולין

דחיה קמעיעל ליה, ולכ"י

מקטרי ל' לאשרת קודם

לעומר תנינא, דעומר תמיר

אל גידולין נחמקת ממות (דף

ט"ז), והס' מפרט טעמא אי

דלא ארעש, כשעת כהלא

טעמא תנינא, דלען עמר

תמירן דחצדיניה, מן תהס

והו' ל"חסיס שריטה עמר

לאלעל דורעיניה קודם

לעומר, ותק' ליה עמר שריטה

דנלא לאשרת מזרז למינשק

מינייהו ומכיל, כשעת כהלא

גידולין דחיה ל' מיעטל לן

סהר א"י חזיר עומת אל

לשחקא אל חריש'ת קודם

שמינר חושק קודם חשומר ולי

ספריהו וזו גידולין אקורין עד

שלא עומר כה' כ' ק' מיעטל

ליה לנקיט מן חריש'ת

בשקיקא ומכיל ללח' עומת

שריטה עומר, כשעומר תמיר

אל השלש'ת חדשים של שנה ו'

ואל דירולין מתמוכין כשפריהו

או דלמא בשליטניה אבב

ארעא, וקרקע ענמלא דמי

ולא שייך עומר גבייה

שדאי, דבבא חרש'ת וז' (ז).

יש להן אונאה, א"ס מכין

ורעמי כ' ש' סאין

חורז, דמקח טעות הוא דלא

כדרי'ת פיר' חזקת קן וא"ת קן

ויזון השקק טעמ' הוא אפילו

נעיל לא' אבב ארע' חזר, דהי'

דלעמיש'ת קרקעות מרין אונאה,

מרין מקח טעות לא' חמיש'

סהר א"ן וז' מבר דלעמלא

דהי' לא' זן (ש' וז'), כל דבר

שבבדרי, דכין קדקיע לא'

תמיל (הקדו טו') שטויטה

גמדה, אפילו פחות מכדי אונאה

דהיי' פחות תמעות דהוי'

חמלה כחזק' הנזכר חזקת,

הא' חזיר תהס דעומת מרין

היא שריטה גמי חזקת, אלא

משום דפחות מכדי אונאה הוי'

חמלה גמרי' לא' תמיון דהוי'

אלא לחוקין חמלילי, ורמי

נכורים לפירא

לחטיין התלוין זהס כנוריס: למזכ' קאמרין.

שלא יאכל מזבח קודם להס חטיס חדשים י' והסא אכל ליה מזבח

עומר מפירי דהא שמה ח' דמקח שמה יניסו דבדמא שמה גדלו ביחד

8) ועומר שריטה לא'כילת ארס יא ושמי הלחם להבצי כנוריס

מפירות האילן י': הגלגה שריין

קודם להס או מנטה שריין, מנטה הוי

פירי יומר מהנהל: השתא, לגבי

מזואה שריין עומר ושמי הלחם

כזהרשה מזואה הגשרשת י' קודם

לעומר אף על פי שלא גדלה כלוס

ובדקתני מתני' הגלגה ומנטה דפירי

מביעיא: אלא הגלגה ומנטה דעלה

מי הוי. הגלגה דעלה בפירות האילן

כהרשה דמזואה או לא: דחצדיניה

וורעיניהו קודם לעומר, דלא שריניהו

עומר דלשתקד ולא השרישו בשעת

עומר זה: מזו לנקוט', ללקוט מנה

קודם השרשקן: כמאן דשדיין כדלא

דמיא ושריניהו עומר, דהא דלמרון

ואס לאו אקורין עד שיצא עומר הכא

גידוליהן מיירי או דלמא גטוליהן

אבב ארע'ט וכו' קוט' להו כגידולין

דמו: י'ס לכן אונאה א"ס דקיימא לן

בבבא מניע'ט כ'פ' הוהב (דף טו.) אין

אונאה לקרקעות: שדאי כה שיפא.

ורעמי בקרקע יא' ששת כוריס: ואסו

ספדי דלא שדא כ'ס אלא חמשה.

דהשתא איכא שיעור אונאה שמת

כ'פ' הוהב (שס מט:): כל דבר שנמדה.

כיון קדקיע לא' ממיל ואפילו בפחות

משמות ולא שייכא זה דין אונאה

שיפא מקח קיים ויחזיר אונאה אלא

כל המקח נצטל ויחזר: נשבעין עליהן.

דלמר כ'פ' הוהב (שס וט.) אין נשבעין

על הקרקעות: כקר, דרכו לאכול

חטיס ושאר כזמה כנון חמור וגמל

דרכו לאכול שעורין: חישב עליהן.

בעודן כרעי: וורעיניהו ובעי לאסוי

מאיסופסייהו. דהא אחרניי יניהו:

והשקא' 8) י"ב כחשי', דכיון שנמעכלו

כנעי כהמהה שז' אין מגדלין חטין

מלאין ובריאין דמעשיקרא: כפיפה.

קופה מנרי'ת מנורי'ת דקל: למיכטל

עומאסה, שימה טמאה קודם לכן:

יורדין ליד' עומאסן כמחשבה, יא' כיון

כחשב עליו לדבר שאין זו חסרון

מלאכה כנון עור ממוקן סתמו

למעטל'ת עומד ואינו מקבל עומאה

עד שיעשו המנעטל'ת חישב עליו

לעשותו שולמן דליון חסר שז'ס מלאכה

דהשתא מיד ראי' לשולמן מקבל

עומאה מיד: ואין עולין עומאמאן.

אס נעמאז: אלא כשניו מעשה.

כנון כשניו מעשה ויכא ליה

שינוי מעשה דשלימה הקיאה:

רבי ישמעאל פרק שישי מנחות

ס.מ.

והאמר רבא כ"ל דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין אפ' פחות מבדי אונאה חזור, לא שיחזיר אונאה קאמר אלא אפילו ציטול מקח הוי כדמוכח לקמן בפסקי התודה (דף ע"ו.) ופסקר (דף ע"ו) ויש לזקק מנאן דמילתא דרבא איתמר המוכר את הספיה (כ"ג דף ז.)

אפילו אלקרקעות וכן משמע כ"פ"ב דקידושין (דף מ"ג.) דקאמר אכל פלגי כשמשתא לא פ"י כדריבא כו' וריביו שמואל לא פ"י כן בפסקי בית כור (כ"ב ק"ג.) [ועס קד. ד"ה פחות] דתנן בית כור עפר אני מוכר לך מדה כחצל פיחת כל שהוא יכנה הותר י' כל שהוא ויחזיר משמע כי המקח קיים ופירש רבינו שמואל כי מקח קיים דלע"פ שטעו כמדה לא איתמר דריבא אלא כמטלטלי ולא משמע הכי כדפרישית אלא שמואל כי כמדה חסר שיעוד ומכיר כשדה שהוא מוכר לו ויעוד שיש שם או פחות או יותר אלא לפי מה שיעלה לפי חשזון בית כור מלומאס י' יפחות ויכנה: שדאי' בה כדבצי ואתו סהדי בו', אין כמחזיקין אותו כמה שזרע אלא י' שאומאין שאלין דה די ככי ה"י שיעורא: פיר' שבדע' בפיהה מצרית בו', האי דנעמ' מיניה רב אלא

רב אהבה מרב דימי מנהדרעמ' כפ' לא יחפור (כ"ג דב.) פיל שנעל דלע"פ מנרי'ת והקיאה דרך בית הרעי מהו לאו כנפיפה ממנ' שנע' מיניה דאס כן אמאי לא הוה גדיה מתני' היא דאין עולין מטומאמאן אלא כשניו מעשה אלא כהולין ועד לאו כפיפה כע' מיניה והא' דטעמ' ליה התס כמגדילא אע"ג דההיא נמי קיימא כמקור מ"מ ה"ל למדק עלה כדדקי' הנה מההיא דעולא:

רב'על הוצין ועבדיניהו כפיפה מי הוי עיבוב' בו', תימה

מי גרע מחטיין שנבגלי' כהנה דלעיל לנטקן לאכיל'ת עומאין טומאה אוכלין ואי הוו עיכול לא לנטמו טומאה אוכלין ויש לומר שאני טומאה וסמס היא חזיא אפ' לגר אכל מוצאס שנעלו מניוקות וטרוהו את הנשר וטמא'ת הסענומא אחי שפיר עומאמ'ת מת לא תליא אלא כעיולי יא' וא"ס וסמס לא תליא אלא כעיולי יא' וא"ס דהכא מסקי' דבשר דריק' הוי עיכול וצ"פ"כ דכריות (דף ז'.) מן דג טהור שנעל עד טמא אסור כחליה ולי לא עיכול ומדיר כ'ס יא' דהכא טומאה י' דלפזשי טומאה לא מפשיין עוד י"ל דהכא דליא דרך בית הרעי הוי עיכול טפי מהתס דנמא'ת נעמי וז"ת כפ' י"א דהסלות כמחזיקין ויש דפסק כמרה דשבת (דף קנ"ה.) כמה תשהה כמעי' כעופות ודגיס כדי שתפול לאור ותשקף ויעודו כמעי' נמי קאמר דהא מייתי' לה אכלב שאכל בשר המת ומת ומוטל על האסקופה וי"ל

דמתניתין כדכורות כרבי יהודה כן כמירא דלמר התס כעופות ודגיס מעת לעת וצלא שזה מיירי אי נמי דגיס הנצל'ס קשי טפי יא' א"י הוי דלפיסקל מתורת אוכל לענין טומאה אוכלין מ"מ לענין איסור לא ליהוי עיכול י' מדי דהוה חלב כשכפרים ונצלת עוף טהור ככל חוקש (עוקאס פ"ג מ"ג) שגרי'ת מחשבה לקי צלא שז'ס מחשבה וזכו כמירוי'ו של רב האי מיהו אין ראי'ה מזה דאין לך מחשבה גדולה מזו שמשים החלב בפיו ואוכלו וא"ס והאמרין כפ"צ דיומא (דף ק"ה.) וז' שנעל שופין של תרומה והקיר'ו וצא אחר ונעשו הראשון משלם קרן וחומש והשני מינו משלם אלא דמי עמי' לראשון אלא'ת לענין איסור חשיב עיכול ומיר'ך ה"ר חייס דהתם לא משום דהוי עיכול אלא לפי * שכבר נתחללה התרומה יא' כדאשכחן כפ"ק דכריתות (דף ק"ה.) כהן * שכן יא' תרומה כן כמו ישראל מתענג זה ואינו חושש ומפרש התם טעמא' משום דמחוללת כבר * ועצמת דלא חשיב עיכול כ'פ' כהמה המקשה (חולין ע"א:) התם משום דלאקושי טפי וניצלה דלא חשיב התם עיכול היינו צללא שזה כדי עיכול כדקאמר מי לא עסקיין דאכל כל סמוך לשקיעת החמה ומתוך הסבדא היה נראה צין לענין איסור צין לענין טומאה דכל דבר שהוא שלם שניכר בשלימותו שלא נמעכל ולא נלעם כפיו כגון חטיין שלימים שנבגלי' כקר דגיס ודגיס דגיס כפיה דהוא הוה ליה ככלי

דמתניתין כדכורות כרבי יהודה כן כמירא דלמר התס כעופות ודגיס מעת לעת וצלא שזה מיירי אי נמי דגיס הנצל'ס קשי טפי יא' א"י הוי דלפיסקל מתורת אוכל לענין טומאה אוכלין מ"מ לענין איסור לא ליהוי עיכול י' מדי דהוה חלב כשכפרים ונצלת עוף טהור ככל חוקש (עוקאס פ"ג מ"ג) שגרי'ת מחשבה לקי צלא שז'ס מחשבה וזכו כמירוי'ו של רב האי מיהו אין ראי'ה מזה דאין לך מחשבה גדולה מזו שמשים החלב בפיו ואוכלו וא"ס והאמרין כפ"צ דיומא (דף ק"ה.) וז' שנעל שופין של תרומה והקיר'ו וצא אחר ונעשו הראשון משלם קרן וחומש והשני מינו משלם אלא דמי עמי' לראשון אלא'ת לענין איסור חשיב עיכול ומיר'ך ה"ר חייס דהתם לא משום דהוי עיכול אלא לפי * שכבר נתחללה התרומה יא' כדאשכחן כפ"ק דכריתות (דף ק"ה.) כהן * שכן יא' תרומה כן כמו ישראל מתענג זה ואינו חושש ומפרש התם טעמא' משום דמחוללת כבר * ועצמת דלא חשיב עיכול כ'פ' כהמה המקשה (חולין ע"א:) התם משום דלאקושי טפי וניצלה דלא חשיב התם עיכול היינו צללא שזה כדי עיכול כדקאמר מי לא עסקיין דאכל כל סמוך לשקיעת החמה ומתוך הסבדא היה נראה צין לענין איסור צין לענין טומאה דכל דבר שהוא שלם שניכר בשלימותו שלא נמעכל ולא נלעם כפיו כגון חטיין שלימים שנבגלי' כקר דגיס ודגיס דגיס כפיה דהוא הוה ליה ככלי

דמתניתין כדכורות כרבי יהודה כן כמירא דלמר התס כעופות ודגיס מעת לעת וצלא שזה מיירי אי נמי דגיס הנצל'ס קשי טפי יא' א"י הוי דלפיסקל מתורת אוכל לענין טומאה אוכלין מ"מ לענין איסור לא ליהוי עיכול י' מדי דהוה חלב כשכפרים ונצלת עוף טהור ככל חוקש (עוקאס פ"ג מ"ג) שגרי'ת מחשבה לקי צלא שז'ס מחשבה וזכו כמירוי'ו של רב האי מיהו אין ראי'ה מזה דאין לך מחשבה גדולה מזו שמשים החלב בפיו ואוכלו וא"ס והאמרין כפ"צ דיומא (דף ק"ה.) וז' שנעל שופין של תרומה והקיר'ו וצא אחר ונעשו הראשון משלם קרן וחומש והשני מינו משלם אלא דמי עמי' לראשון אלא'ת לענין איסור חשיב עיכול ומיר'ך ה"ר חייס דהתם לא משום דהוי עיכול אלא לפי * שכבר נתחללה התרומה יא' כדאשכחן כפ"ק דכריתות (דף ק"ה.) כהן * שכן יא' תרומה כן כמו ישראל מתענג זה ואינו חושש ומפרש התם טעמא' משום דמחוללת כבר * ועצמת דלא חשיב עיכול כ'פ' כהמה המקשה (חולין ע"א:) התם משום דלאקושי